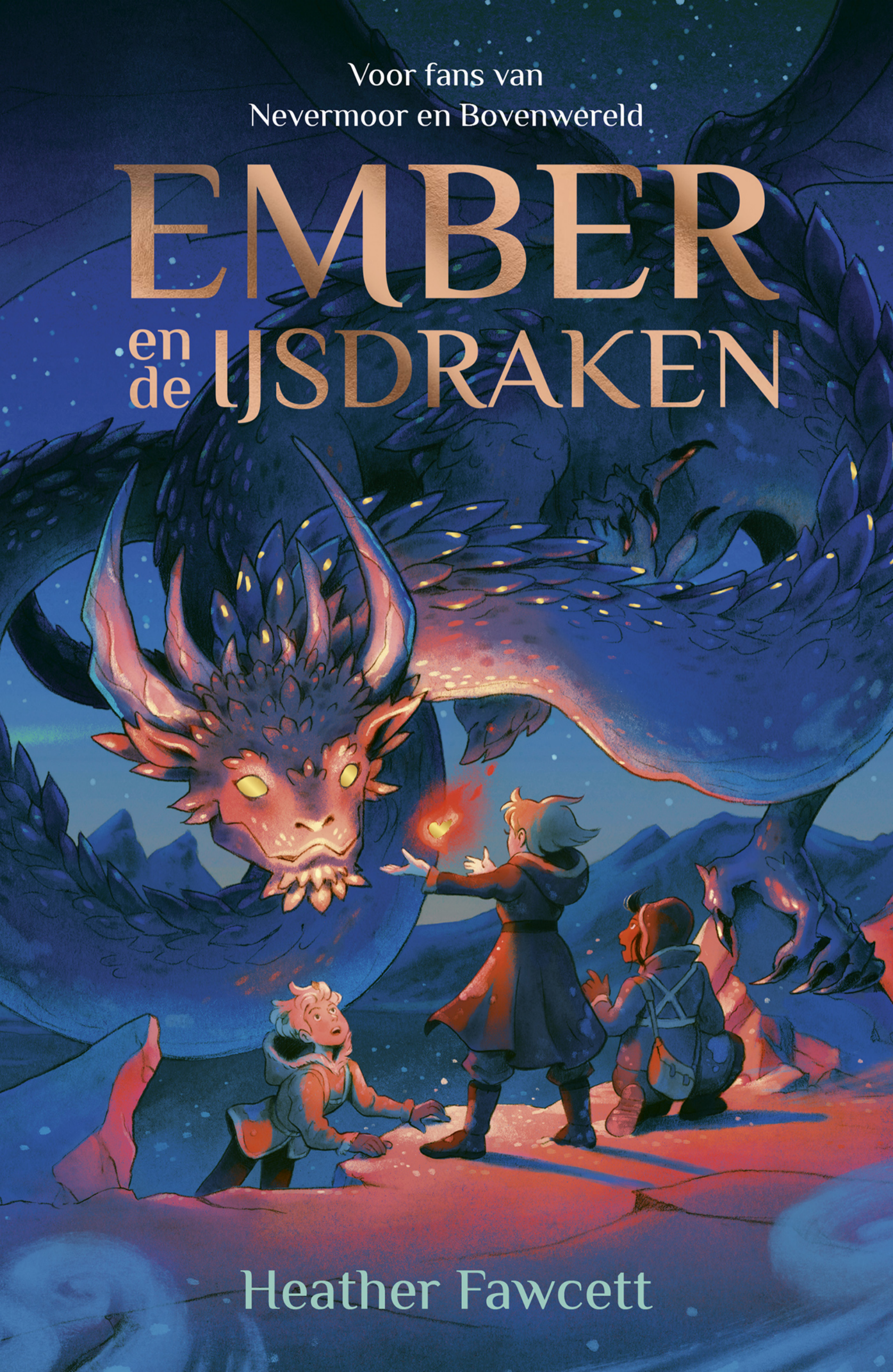

Voor fans van
Nevermoor en Bovenwereld

EMBER

en de **LIJSDRAKEN**

Heather Fawcett

Hou jij je boekbespreking over
Ember en de ijsdraken?

Vraag het gratis **SPREEKBEURTPAKKET** aan!

Met leuke tips, een mooie powerpointpresentatie
en een poster die je kunt printen.

Mail promotie@uitgeverijdefontein.nl

SUCCES!

EMBER

en
de UJDRAKEN

Heather Fawcett

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

PROLOOG

Lionel St. George, toekomstig tovenaar en stormmagiër, had er schoon genoeg van.

Hij reisde nu al twee dagen door veenmoerassen en over stekelige heidevelden. Zijn paard was gaan struikelen van vermoeidheid. Dus had Lionel het dier losgelaten, zodat het zelf naar huis kon lopen vanuit Muckross Fen, een verschrikkelijk woeste, verlaten uithoek van Wales. Muckross Fen was precies wat je zou verwachten van een plek die zo heette. Het stonk er, het was er vies en het stikte er van de muggen. Ook was er geen spoor van een magische storm te bekennen, terwijl hij alleen daarvoor naar dit verlaten oord was gekomen.

Lionel – net achttien, met geelblonde krullen die over zijn voorhoofd vielen en een verzameling puistjes als vage leestekens op zijn gezicht – zette zijn bliksemmer tussen de heidestruiken neer en ging erop zitten. Hij was moe, zijn voeten waren nat en het was een heel stuk teruglopen

naar de bouwvallige taveerne die op zijn kaart optimistisch als 'dorp' stond aangegeven.

Het begon zachtjes te regenen. De storm die hij had nagejaagd door de bergen van Gwynedd was verdwenen.

Lionel besloot dat hij nog één berg zou beklimmen om vanaf de top over de omgeving uit te kijken voordat hij het opgaf. Hij had geen zin meer om een pad te zoeken om het enorme moeras heen, dus dook hij gewoon met kleren en al het troebele water in.

Groene bergen torenden hoog boven hem uit. Om de toppen pakten plukjes wolken zich samen, als gefronste wenkbrauwen. Lionel schudde zijn stormkompas, een houten kistje met een maansteen en één veer erin. Waar was die storm opeens gebleven?

Niet alle stormen waren bronnen van magie, maar sommige wel en daarom joegen de stormmagiërs erop. Als hij zo'n grote als deze zou hebben gevangen, had hij er genoeg kracht uit kunnen halen voor minstens tien betoveringen, of misschien één heel grote.

Lionel had te weinig magie op voorraad voor de betovering die hij wilde doen: een betovering waar het hele land over zou praten, als-ie lukte. En dán zouden de professoren die hem hadden afgewezen voor de Chesterfield Universiteit voor wetenschap en magie in Londen wel van gedachten veranderen.

Hij had een hoog cijfer gehaald voor het schriftelijk examen, maar de praktijktoets was niet helemaal goed gegaan. Zijn vuurspreuk was uitstekend geweest. Was hij daarna maar opgehouden! Maar Lionel had indruk willen maken op de norse professoren. Hij had zijn vuur de vorm gegeven van een gigantische zwevende bol. Helaas had een bij precies dát moment uitgekozen om op zijn schouder te gaan

zitten. Lionel – die doodsbang was voor alle insecten – had zijn concentratie op een spectaculaire manier verloren. Toen de brand eindelijk was geblust, hadden de professoren alleen nog verbrande vodden aan hun lijf hangen. Een van hen was haar wenkbrauwen kwijt.

Lionel huiverde toen een bloedzuiger zich vastzoog aan zijn kuit. De wind streek fluisterend langs zijn oren. Wind had een taal, zoals alles een taal had, maar geen mens kon die spreken. Zelfs Lionel niet, die tegen stormen sprak. Maar hij dacht dat hij een boze ondertoon hoorde.

Aan de overkant hees Lionel zichzelf uit de modder omhoog. Hij had een schoen verloren, zag hij verstrooid, maar hij maakte zich er niet druk om. Lionel maakte zich zelden ergens druk om. Niet omdat hij niets had om zich druk om te maken (er was eerder meer dan genoeg), maar omdat hij meestal met zijn hoofd ergens anders zat. Hij sjokte de heuvel op. Heide prikte in zijn blote voet en de bloedzuiger sabbelde tevreden verder; Lionel was hem alweer vergeten. Toen bleef hij staan.

Achter de heuvel lag een dode draak.

Lionels adem stokte. Net als de meeste mensen had hij nog nooit een draak gezien, al had het natuurhistorisch museum een paar opmerkelijke skeletten. Ze waren ongeveer twee keer zo groot als een paard, maar dan met een dunnere, slangachtige bouw. Iemand – een jager natuurlijk – had alle schubben van het beest afgesneden, tot de laatste aan toe. Wat er was overgebleven was rood en rauw.

Hoewel dit een draak was, een monster, voelde Lionel een scheut droefheid. Het was helemaal verkeerd om zo'n ontzagwekkend schepsel verslagen in de modder te zien liggen, zonder zijn schitterende schubben.

Hij vond de tweede draak – ze leefden meestal in paren – achter de volgende heuvel. Terwijl hij ernaar stond te kijken, scheurde het wolkendek open en viel er een zonnestraal doorheen. Die bleef ergens aan haken in het modderige gras: er lichtte iets op. Lionel raapte het op uit de modder en veegde het met trillende vingers schoon.

Het was een hartschub.

Zijn mond viel open. Iedereen wist dat de hartschub het belangrijkste deel van een draak was. De hartschub zat achter in de nek, en de draak stierf onmiddellijk als er een pijl doorheen werd geschoten. Maar de meeste jagers deden dat liever niet, want de hartschub was ontzettend kostbaar. Deze was half zo groot als Lionels hand. Hij glansde, rijker dan robijn, dieper dan amber, en was doorschoten met aderen die wel van gebrand goud leken. Een jager zou hem nooit met opzet laten liggen. Iemand moest hem hebben verloren.

Lionel stak de hartschub in zijn zak en stond op, rillend in zijn natte kleren. Zo ver in het noorden zat er zelfs midden in de zomer een beetje vorst in de wind. Hij hoorde een zacht geluidje.

Lionel duwde een doornstruik opzij. Een babydraakje staarde hem aan.

Hij deinsde terug met een onbeheerste gil. Het draakje knipperde snel met zijn oogjes, maar leek helemaal niet bang. Het keek hem aan met een kalme, bijna griezelige blik, niet menselijk en ook niet dierlijk, gewoon heel erg *draaks*. Het lag op zijn zij, nauwelijks ademend, nog half in het ei.

‘Aha, goed zo,’ mompelde Lionel onwillekeurig, toen hij de macht over zijn stem weer terug had. Het was natuurlijk helemaal niet goed zo. Het beestje leek nog maar een of twee dagen geleden uit het ei gekomen, misschien wel

vlak nadat zijn ouders waren gedood. Nu was het uitgeput en waarschijnlijk uitgehongerd. Hij haalde de laatste stukken eierschaal weg. Het draakje rekte zich uit, maar probeerde niet te gaan staan.

Lionel beet bezorgd op zijn onderlip. Hij kon het draakje niet zomaar achterlaten, zelfs al was dit een beest dat hem zonder problemen in stukken kon scheuren als het volwassen was. Het was dus het beste om het uit zijn lijden te verlossen.

Het draakje maakte een zacht geluidje in zijn keel. Het was ongeveer zo groot als een kat zonder vacht en had ook ongeveer die vorm: soepele lijnen, met schubben in de diep-oranje kleur van gesmolten lava. Als Lionel die schubben verkocht, zou hij de halve Chesterfield Universiteit kunnen kopen, maar dat kwam niet eens bij hem op. Hij zou het draakje naast zijn moeder begraven, met schubben en al.

Op dat moment barstte de donder los en brak het wolkendek open als een doormidden getikt eitje.

Lionel was onmiddellijk kletsnat. Het water liep in een stroompje over de snuit van het draakje en het nieste. Het begon te drinken, eerst aarzelend en toen gretig.

De draak was niet zo dicht bij de dood als hij had gedacht, want terwijl hij dronk werden de troebele oogjes helder. Hij trappelde om zich heen in de modder, alsof hij wilde opstaan, en viel meteen om. Hij keek Lionel aan en maakte een verrassend hard miauwgeluidje, alsof het allemaal zijn schuld was.

En daarmee was het wel bekeken.

De jonge tovenaer trok zijn mantel uit en wikkelde de draak erin. Het beestje knorde tevreden, bleef stil in zijn armen liggen en warmde zich aan zijn borst. Lionel probeerde

er niet aan te denken hoe dicht hij bij zijn keel lag, maar de draak leek geen zin te hebben om hem te verslinden. Hij deed zijn ogen dicht en viel in slaap.

Lionel raapte zijn knapzak en bliksememmer op van de modderige oever en begon terug te lopen naar waar hij vandaan was gekomen. Hij was verschrikkelijk smerig en zijn kleren waren zo nat dat ze een vreemd *sjoep-slurp-sjoep*-geluidje maakten terwijl hij liep. Hij leek wel een mythisch monster uit het moeras. Hij probeerde zijn mantel zo om de draak heen te trekken dat het zou lijken alsof hij een mensenbaby droeg. Een tovenaardie met een pasgeboren baby uit de wildernis terugkwam was vreemd, maar zoiets lag nog binnen de grenzen van excentriek tovenaarsgedrag. Maar dat gold niet voor draken. Helaas schoot de staart steeds uit de mantel, wat de vermomming verpestte.

Lionels hoofd tolde. Wat moest hij met een draak? Hij kon hem voeren en laten aansterken, maar wat dan? Hij kon hem niet door een andere draak laten opvoeden. Zelfs als zoiets mogelijk was, waren er nog maar heel weinig vuurdraken over. Hier in Wales waren er nog maar een handjevol. Deze pasgeborene zou zelfs de laatste van zijn soort kunnen zijn.

Zijn gedachten bleven maar om het probleem heen draaien en malen, maar omdat hij nu eenmaal Lionel St. George was, kwamen ze vanzelf weer uit bij magie. Hoe moest hij indruk maken op de professoren van Chesterfield? Hij begon te betwijfelen of zijn idee voor een bijzonder krachtige ontluizingsbezwering goed genoeg zou zijn. (Veel van Lionels toverkunsten hadden iets met insectenverdelging te maken.) Als hij niet naar Chesterfield kon, betekende dat het einde van alles waarnaar hij ooit had

verlangd. Lionel was arm en hij was wees; zijn enige nog levende familie, zijn zus Myra, zat in de gevangenis. Chesterfield was de enige gratis opleiding voor jonge mensen met een aantoonbaar talent voor magie.

Toen de draak begon te snurken, begon Lionel een vaag idee te krijgen. Het was vreemder en onpraktischer dan alle andere ideeën die hij ooit had gehad, dus trok het hem enorm aan. De wind gierde en de regen stortte neer, maar de babydraak bleef doorslapen, zonder iets te merken van de teruggekeerde storm en Lionels woelige gedachten. Hij begroef zijn snuit in de tovenaarsmantel en zijn staart trilde in zijn droom. En Lionel draaide zich om en liep terug, de storm en het onweer en de hagel weer in, met een wapperende mantel en een stormkompas dat flakkerend tot leven kwam.

HOOFDSTUK 1

Magicae et scientia

De grootste vuurdraak ooit beschreven leefde in de moerassen van Litouwen; hij was van neus tot staartpunt acht meter lang, had hoorns van een meter lang en angstaanjagende tanden...

– Takagi's *Compendium van exotische wezens*

Twaalf jaar later

Ember St. George zat in de rokende puinhopen van wat haar vaders werkkamer was geweest, diep in gedachten.

‘Dat ging niet zo goed, hè?’ zei de schaduw in de hoek.

Ember siste dat hij stil moest zijn. De schaduw, die al gewend was aan haar gewoonten, hield zijn mond. Dat duurde ongeveer een minuut.

‘Ik hou niet van dit soort ongelukjes.’ De schaduw keek naar zijn mouw, alsof die brandschade kon hebben opgelopen.

‘Kijk nou toch. De meubels zijn verwoest.’

‘Je gebruikt die meubels niet eens,’ zei Ember ijzig. Ze haatte het als ze gestoord werd bij het nadenken.

‘Ik kijk ernaar.’

Ember gaf geen antwoord. De werkkamer van Lionel St. George op de Chesterfield Universiteit stond vol instrumenten: telescopen, weegschalen en sextanten, zowel magische als wetenschappelijke, en stapels boeken. Ze had vele middagen doorgebracht in de stoel bij het raam terwijl ze in een encyclopedie verdiept was of naar de ronddraaiende werelddollen keek. Haar favoriete werelddol was betoverd. Er draaide een model van de maan omheen, dat op het juiste moment afnam en weer vol werd. Nu was alles in de as gelegd. Ze raapte het maantje op en het viel uit elkaar als een uitgebloeide paardenbloem. Tranen welden op in haar ogen.

‘Ik zou liever vooraf een waarschuwing krijgen als je in vlammen uitbarst.’ De schaduw sloeg zijn armen over elkaar. ‘Het is nogal een schrik.’

‘Het spijt me dat je er last van hebt.’

‘Het is niet iets wat je elke dag ziet,’ ging de schaduw verder, die geen flauw idee had wat sarcasme was. ‘Een twaalfjarig meisje dat in brand vliegt – al ben je natuurlijk geen echt meisje. Hoe kwam het deze keer?’

Ember probeerde te bedenken of het haar schuld was geweest. Ze had bij het raam zitten lezen in een boek over oceanografie. Ze had niet op de zon gelet, die om de hoek van het gebouw heen kroop en een gouden licht op de bladzijde wierp. Tot haar huid begon te tintelen op een afschuwelijke, bekende manier...

‘De gordijnen,’ zei ze. ‘De bedienden hebben ze zeker opengelaten.’

Ember wist niet waarom ze in brand vloog van zonlicht. Haar vader ook niet. Het was een foutje in de betovering die haar van een draak in een meisje had veranderd, een foutje dat hij niet had kunnen herstellen. Het gebeurde niet altijd; op sommige dagen kon ze zonder problemen urenlang in de zon blijven. Maar op andere vloog ze als droog stro in de fik zodra een zonnestraal haar raakte. Ze wisten wel dat ze ontvlambaarder was in de zomer. Dat was ook logisch, want de kracht van vuurdraken hing samen met die van de zon. Hun vlam was het felst op de dagen rond midzomer, als de aarde naar zijn ster toegekeerd stond. 's Nachts, of in de winter als de zon bleek en zwak in de lucht hing, was Ember in orde. Veilig.

De schaduw beende de kamer rond, op zoek naar de laatste vlammen. Maar die waren er niet. Als Ember in vlammen uitbarstte, was dat kort en witheet. Naast de verkoolde haard stond Lionels lievelingsstoel, een hoge troon van eikenhout en fluweel, nu een gammel skelet. Ember plukte aan de resten van haar jurk; ze was een mouw en de helft van haar rok kwijt. Haar haar was ook in brand gevlogen. Het was al kort geweest, nog van de vorige keren dat ze in brand had gestaan, maar nu stond het als korte borstelharen op haar schedel en was het blond niet meer te zien onder het roet.

‘Ik wil niet weg,’ fluisterde ze, zo zacht dat de schaduw het niet hoorde. Maar ze ontvlamde de laatste tijd steeds vaker en het zou waarschijnlijk verstandig zijn om naar een plek te gaan waar minder zomer was. Haar vader mijmerde wel eens over verhuizen naar Groenland of Svalbard – zonder twijfel interessante plaatsen, maar niet thús.

De laatste paar jaar had Lionel St. George het niet makkelijk gehad, en de zorgen om Embers spontane vlammenzeeën

maakten het er niet beter op. Hij was een van de beroemdste stormmagiërs van het land. Hij was afgestudeerd aan Chesterfield en had daar een baan als professor aangeboden gekregen. Daarna had hij een hertog gered van een roversbende door bladeren op de neuzen van de boeven te laten groeien; misschien niet erg dodelijk, maar afschrikwekkend genoeg om de bandieten op de vlucht te jagen. Maar hij was ook gearresteerd voor een experiment waarbij hij een kikker had laten groeien tot hij zo groot was als een huis. Er ging een golf van angst door het land toen de mensen het dier over het platteland zagen huppen, en er ontstonden griezelverhalen die nog altijd werden gebruikt om stoute kinderen bang te maken. Chesterfield had hem daar niet om ontslagen. Ze hadden hem wél ontslagen toen hij een van zijn studenten zo had betoverd dat ze kon vliegen. Helaas kon ze ook niets anders meer, dus moest ze met stenen aan haar laarzen rondlopen zodat ze niet zou wegzweven. Dat was de derde keer dat hij ontslagen werd. Chesterfield had hem vorige maand alleen met tegenzin (en na druk van de geredde hertog) weer aangenomen.

‘En de bliksememmer?’ vroeg de schaduw angstig. ‘Is die nog heel?’

Ember schrok. Ze rende naar de kast waar Lionel St. George zijn extra magie bewaarde. De deur was geschroeid en de klink half gesmolten. Gelukkig bleek de emmer achter de deur niet beschadigd te zijn. Hij stond gewoon zachtjes zoemend op zijn plank: een bescheiden ding van taxushout.

Opgelucht raakte ze hem even aan. Niemand werd met toverkracht geboren, maar stormmagiërs hadden wel een aangeboren talent om magie te vormen. Ze verzamelden magie uit onweersbuien die volgens theologen ontstonden

als de goden in de hemel slaags raakten en per ongeluk wat magie morsten. Lionel, die niet in goden geloofde, dacht dat magische stormen een natuurverschijnsel waren, even oud als de aarde zelf. Misschien was dat de reden dat hij niet zo eerbiedig – of voorzichtig – met magie omging als andere stormmagiërs en het in een simpele emmer bewaarde, in plaats van in een vergulde kist of een rijk bewerkte kofferset.

Ember deed de deur dicht. Ze had geen idee wat er gebeurd zou zijn als ze de bliksememmer in brand had gestoken en de magie uit alle beschermende betoveringen had bevrijd. Misschien was er dan wel een magische storm losgebarsten in haar vaders werkkamer, en dat was wel zo'n beetje het laatste wat ze op dit moment kon gebruiken.

Puff slenterde de kamer in, haar neus opgetrokken vanwege de rook. De onvriendelijke kat was dol op Ember (of misschien hielden alle katten meer van draken dan van mensen) en liep haar overal achterna. Ze was ongeveer even zwaar als een gewone kat, maar leek bijna perfect rond. Jaren geleden, toen Lionel St. George experimenteerde met taalbetoveringen, had hij de kat zo betoverd dat ze kon spreken. Puff was daar zo van geschrokken dat haar witte haren recht overeind waren gaan staan. Op een of andere manier was dat door alle magie die in de lucht hing zo gebelevend.

'Nou!' zei de kat. Dat was haar favoriete woord, en ze gebruikte het in bijna alle situaties. Katten hadden weinig interesse in gesprekken en spraken het liefst bevelen uit.

'Nou wat?' vroeg Ember.

Puff snoof aan het theekopje dat nog op het bureau stond. 'Eten!' Dat was haar op een na favoriete woord. 'Nou nou nou nou –'

Ember zei dat ze stil moest zijn.

‘Ik woon hier, hoor,’ zei de schaduw en hij krulde zich op in zijn hoekje. ‘Misschien kun je proberen iets minder dramatisch te doen...’

‘Ik doe niet dramatisch!’ zei Ember. ‘Als ik ermee kon ophouden, zou ik dat doen.’

‘Het is bijna zomer.’ Er klonk iets onheilspellends in de dunne stem van de schaduw.

Ember slikte. Haar hand ging naar haar ring. In de zetting zat een stukje rood vuurglas dat Lionel St. George had gevonden op de plek waar haar ouders waren gedood. Het was waarschijnlijk van haar biologische vader.

Ze moest bij de schaduw vandaan zien te komen en ergens naartoe gaan waar ze kon nadenken en plannen maken. Ze had een bijzonder talent om een uitweg te bedenken in moeilijke situaties.

Maar ze was bang dat er nu geen uitweg was.

‘Lionel?’ klonk een stem vanaf de gang. ‘Het stinkt hier verschrikkelijk. Ben je weer met een experiment bezig?’

Het was de stem van een vrouw op leeftijd – ongetwijfeld een van de andere professoren – en hij kwam van vlak achter de deur.

‘O nee!’ zei Ember schor. ‘Wat moet ik doen?’

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ De schaduw klonk geïrriteerd. Het was de schaduw van Lionel St. George, of was dat ooit geweest. Als schaduwen eenmaal los waren, werden ze een eigen persoon, heel anders dan hun voormalige eigenaar. De schaduw in de hoek was moeilijk en lichtgeraakt en af en toe zelfs echt vervelend, ook al mocht hij Ember en haar vader eigenlijk best graag, op zijn eigen korzelige manier. Ember wenste vaak dat haar vader zijn schaduw nooit

had losgemaakt. Dat was hij ook niet van plan geweest, maar zoals gewoonlijk was een van zijn experimenten een beetje fout gegaan.

Gelukkig had hij hem met magie kunnen vangen voordat hij kon weglopen. Ember had geen idee wat er gebeurd zou zijn als de schaduw écht weggelopen was; als ze het vroeg, haalde haar vader altijd zijn schouders op en veranderde van onderwerp.

‘Lionel?’ De deur ging langzaam open.

Ember sprong in één soepele beweging uit het open raam. De schaduw staaarde haar na.

Ze kwam terecht in een rozenstruik, die wraak nam door een scheur in haar enige overgebleven mouw te maken. Er klonk een gil uit de werkkamer, maar ze rende al weg, de schemering tussen Chesterfields bemoste stenen gebouwen in. Ze keek achterom en zag dat het vuur niet alleen haar vaders werkkamer te pakken had gekregen. Er zat een zwart uitgeslagen gat in het dak, en het standbeeld op het grasveld onder het raam – van Beatrice August, ontdekker van de stormmagie – was helemaal zwartgeblakerd.

Ember ging sneller rennen. Ze wist niet waar ze heen ging. Ze wilde alleen ver weg zijn.

Chesterfield lag boven op een kunstmatige heuvel in het hart van de stad, aan de rivier de Theems, een klein stukje ten westen van de Tower of London. De heuvel en de universiteit waren in dezelfde periode aangelegd, ruim vijfhonderd jaar geleden. Dankzij de heuvel hadden de stormmagiërs van Chesterfield een perfecte uitkijplek om naderende stormen te zien. Ember vloog door de rozentuin en langs het observatorium. Haar voeten maakten geen geluid op de tegels van het pad. In elke tegel was nauwgezet het wapen van

Chesterfield gegraveerd. *Magicae et scientia* stond er in het Latijn, dwars over een open boek heen waaruit een donkere wolk opsteeg. Magie en wetenschap: de twee krachten die vorm gaven aan de wereld.

Ember had een voorkeur voor wetenschap. Ze kon urenlang door een microscoop naar stofvlokjes staren, of het ontstaan van ravijnen bestuderen, of die vreemde wezens die in het diepst van de zee leefden. Ze wilde zoöloog worden en als voorbereiding daarop was ze alvast begonnen met elke week een nieuwe soort uit Takagi's *Compendium van exotische wezens* te bestuderen. Ze probeerde maar niet te bedenken wat haar ontvlambaarheid kon betekenen voor haar kansen om een baan te behouden.

Een stukje verderop stond een groepje studenten in het licht van een lantaarn te praten. Normaal gesproken zou Ember om hen heen lopen, maar nu drong ze gewoon tussen hen door, zonder op hun gemopper te letten. Een van haar onzichtbare vleugels kwam tegen een jongen aan en hij sloeg op zijn arm, alsof hij een insect voelde. Om een of andere reden gingen haar tranen daar sneller van stromen.

Ten slotte bleef Ember staan in de schaduw van de met klimop begroeide bibliotheek. Daar sloeg ze haar vleugels uit en sprong de schemerige lucht in.

De bibliotheek had een spits dak en Ember zat graag op het allerhoogste punt, met aan elke kant een been, alsof het dak een paard was dat steigerend van de aarde zou kunnen opstijgen, zo de lucht in.

In de avondlucht hing een zware geur van oude stenen en magie, een vochtige, paarsachtige geur. Alleen Ember kon hem ruiken. Mensen en stormmagiërs – ook haar vader –

wisten niet dat die geur daar hing. Ze ademde diep in; het was de geur van thuis. Onder haar strekte Londen zich uit, in tweeën gedeeld door de zilveren Theems en bekroond met rookpluimen. Op de kanalen voeren vliegerschepen heen en weer. Die hadden net zo'n groot dek als gewone zeilschepen, maar dan met een stuk of zes huizenhoge zeilen erop, in felle kleuren die Ember aan vlinders deden denken. Voor de kade lag een rij onderzeeboten met glazen wanden te wachten tot ze konden aanleggen, klaar om passagiers te vervoeren naar Frankrijk, Ierland of nog verder. De sterren leken zo dichtbij dat ze het gevoel had dat ze ze als bessen uit de lucht kon plukken.

Ze dacht aan de keer dat haar vader haar had meegenomen naar de bergen in Wales. De sterren waren daar nog helderder geweest. Ze hadden kampvuurtjes gestookt en op padden gejaagd en zo hoog gevlogen dat de rijp als bevroren kant op Embers huid lag. Haar vader nam haar niet vaak mee op reis – op magische stormen jagen was een gevaarlijke zaak – maar als hij het deed, hadden ze een geweldige tijd.

Ze keek met een hongerig verlangen uit over de universiteit, over de spitsen en puntdaken en de straatjes met kinderkopjes in de schaduw van de oude bomen. Chesterfield bestond uit twee colleges: Perseid College voor wetenschappen en Owlworthy College voor magie. Tussen de twee colleges liep een lange promenade met standbeelden van beroemde tovenaars en wetenschappers erlangs. Haar blik gleed langs de woningen van de professoren: een rij statige stenen gebouwen waar zij met haar vader in een knus appartement woonde. Daarnaast lagen de Brug der Zuchten, de botanische tuin en het Studiebos, een klein bos van paardenkastanjes waar studenten luierden, studeerden en geregeld

kastanjegevechten hielden. Ember had een aantal gevechten zelf uitgelokt. Ze vond het heerlijk om in een boom te klimmen en haar projectielen af te vuren op nietsvermoedende studenten, die altijd elkaar de schuld gaven.

Het bos was haar lievelingsplek, want je kon er ook vossen, hazen, hazelwormen en minstens tien soorten vogels vinden. Ze kon urenlang in een boomtop zitten kijken naar uilen die op muizen jaagden, naar muizen die om holletjes vochten en naar al die andere kleine drama's die bij het dagelijks leven in het bos hoorden. Ze hield van dieren. Ze hadden iets rustgevends, heel anders dan mensen.

Als ze niet in het bos zat of een boek las, zwierf Ember een groot deel van haar tijd als een luchtgeest rond door de universiteit. Ze maakte handig gebruik van de vele donkere hoekjes, bosjes en verborgen doorgangen, want ze had het liefst dat niemand haar zag. Het was veiliger als ze niet gezien werd.

Er klonk een geluid van klauwen die over dakpannen roffelden en daarna een verstikt 'Nou!' Puff sprong over een waterspuwer en kwam naast Ember neer.

'Ik heb geen eten,' zei Ember toen de witte kat aan haar zakken snuffelde. Puff legde haar klauwen op Embers been.

'Warm!' eiste ze.

Ember nam de kat op schoot. De wind was fris en dat was een opluchting, want Embers huid tintelde nog. Het vuur deed haar geen kwaad – behalve dan haar haren – maar dat betekende nog niet dat het prettig was om als een onhandige feniks in vlammen uit te barsten. Ember was net zo zenuwachtig voor de komende zomer als de schaduw in de hoek.

Minuten werden uren en nog steeds bewoog Ember zich niet. Ze keek naar de schimmige Tower of Londen, waar haar

tante Myra – de jongere, enige zus van Lionel St. George – ooit gevangen had gezeten. Kleine lichtjes flakkerden op in de straten toen de lantaarnopstekers hun werk deden. Ze vroeg zich af hoelang ze hierboven kon blijven. Misschien zou ze nooit meer naar beneden gaan. Ze zou op het dak blijven zitten tot ze door de wind en de regen tot een waterspuwer was verhard. De vogels zouden op haar vleugels landen – vogels traptten niet in magie – en nesten maken in haar haar, en mos zou langzaam over haar benen omhoogkruipen.

Haar gedachten werden onderbroken door een vreemd geflapper en ze zag dat haar vader op haar af kwam vliegen. Lionel St. George had zijn vliegmantel aan, die geweven was uit ravenveren en eruitzag als een reusachtige vleugel. Zijn golvende haar stond zoals altijd alle kanten op, en de wind die hij had opgeroepen had dat nog erger gemaakt. Lionel zag er op zijn dertigste nog ongeveer net zo uit als op zijn achttiende, met puistjes en al, op de donkere kringen onder zijn ogen na. Veel stormmagiërs hadden die, omdat ze een groot deel van hun wakende uren achter stormen aan zaten, van de ene kant van het land naar de andere. Net als alle stormmagiërs glinsterde Lionel ook een beetje, als een munt in de zon, en blonken zijn ogen in het donker als die van een dier uit het bos.

‘Daar ben je!’ riep hij, en hij ging naast Ember op het dak zitten. Toen betrok zijn gezicht, want hij herinnerde zich dat hij haar op haar kop moest geven omdat ze weer het dak op was gegaan. ‘Ember... eh, ik vind niet –’

‘Het spijt me,’ zei Ember snel. ‘Ik mag hier niet komen. Ik zal het niet meer doen.’

Hij keek opgelucht. ‘Ja, precies. Dat is het. Goed, goed.’

‘Je bent vroeg terug,’ zei Ember. Er be kroop haar een

gevoel van angst. Als haar vader van een reis terugkwam, was dat meestal een reden om feest te vieren. Deze keer niet.

Zijn gezicht klaarde op. 'Ja, ik had die storm sneller ingehaald dan ik had verwacht. Het was een zeer productieve reis.' Lionel St. George knetterde bijna van magie. Het moest een bijzonder krachtige storm zijn geweest, misschien zo een van boven de Atlantische Oceaan. Een mot cirkelde om zijn hoofd, aangetrokken door de energie. Hij hield hem angstvallig in de gaten.

'Je hebt je werkkamer zeker nog niet gezien,' zei Ember.

'Ik ben daar langsgedaan, ja.' Zijn toon klonk mild en helemaal niet boos. Om een of andere reden barstte Ember daardoor in tranen uit.

'Stil maar.' Haar vader sloeg zijn armen om haar heen, wat hem een grauw van Puff opleverde. 'Maak je niet druk, Ember. Het is niet jouw schuld.'

'Natuurlijk was het mijn schuld.' Ember wreef over haar gezicht. 'Er is vandaag geen andere draak in je werkkamer geweest. Nu krijg jij weer problemen.'

Lionel haalde vaag zijn schouders op. 'Aan problemen ben ik inmiddels wel gewend, lieverd. Bovendien wilde ik toch al meer tijd om aan mijn nieuwe boek te werken...'

Ember verstijfde. 'Ze hebben je weer ontslagen.'

'Tja... Ik geloof dat dat wel de strekking was, hoewel de rector niet precies die woorden gebruikte. Ik vrees dat ik niet kan herhalen wat hij dan wel zei, maar -'

'Ze hebben je ontslagen,' herhaalde Ember. Ze voelde zich alsof ze halsoverkop naar beneden viel, naar de lichtjes van de stad. 'Vanwege mij.'

'Vanwege het standbeeld, om precies te zijn,' zei hij. 'De enige bewaard gebleven afbeelding van Beatrice August.

Persoonlijk vind ik dat beetje zwart een hele verbetering; het geeft haar wat flair, vind je niet? Maar de rector deelde mijn mening niet.’ Hij kneep in Embers schouder. ‘Het standbeeld doet er niet toe, lieverd. Mijn baan ook niet. Ze nemen me toch wel weer aan, vooral als ik die kakkerlak-wordt-chocolade-toverspreuk ooit goed krijg! Het is veel belangrijker dat alles goed is met jou.’

Ember beet op haar lip. Alles wás goed met haar. Maar stel nou dat ze iemand verwond had? Dat ze Puff had laten verbranden, in plaats van een standbeeld? Of dat haar vader in zijn werkkamer was geweest? Deze keer was hij ontslagen, maar stel nou dat het de volgende keer slechter afliep?

Dat kon ze niet laten gebeuren. Het was te erg om over na te denken.

‘Je had gelijk,’ zei ze. ‘Het is hier niet veilig voor me. Vooral nu het zomer wordt. Je moet me wegsturen. Naar Rusland of Groenland. Ik wil overal wel naartoe, zolang het er maar koud is.’

Haar vader knipperde met zijn ogen. ‘Ember, ik ga je niet “wegsturen”. Als ik kon reizen, zouden we samen ergens heen kunnen gaan. Ik heb altijd al eens naar Canada gewild, jij niet? Ijsberen! Het noorderlicht! Maar helaas heb ik op dit moment niet de vrijheid om het land te verlaten... Een domme overdreven reactie van de politie, natuurlijk...’

‘We moeten iets doen,’ zei Ember. Ze keek naar het zwartgeblakerde standbeeld. Stel dat dat een student was geweest? ‘Het gebeurt steeds vaker.’

Haar vader wendde zijn blik af, maar Ember zag nog net een schaduw over zijn gezicht glijden. Lionel St. George was niet praktisch, dat was het probleem. Zij zou praktisch moeten zijn voor hen beiden.

Ember staaarde naar de Tower in de verte. Lichtjes brandden achter de kantelen waar haar tante opgesloten had gezeten. Ze kreeg een idee. ‘Als ik nou eens bij tante Myra ga logeren?’

Haar vader knipperde weer met zijn ogen. ‘Bij Myra?’

‘Zij heeft toch de leiding over een wetenschappelijk onderzoeksstation?’ vroeg Ember.

‘Ember,’ zei Lionel. ‘Dat onderzoeksstation van je tante Myra ligt op Antarctica!’

‘Maar dat zou perfect zijn,’ ging Ember snel verder. ‘Er is niet veel kans dat ik daar in brand vlieg. En ik zou graag meer over haar onderzoek te weten komen.’

Haar vader kromp ineen. Dat deed hij altijd als zijn zus ter sprake kwam, wat niet vaak gebeurde. Ember had haar nog nooit ontmoet. Ze kwam af en toe naar Londen, maar zij en Lionel schenen het dan altijd te druk te hebben om elkaar te zien. In de gevangenis had Myra St. George via correspondentie verschillende wetenschappelijke diploma’s gehaald. Normaal gesproken zou een veroordeelde dief een vreemde keus zijn als hoofd van een onderzoeksstation. Maar, zoals Lionel ooit had gezegd, er was een tekort aan wetenschappers die bereid waren om maandenlang door te brengen in het koudste, verst afgelegene deel van het Britse Rijk. ‘Het zou niet gepast zijn. Je tante Myra is een dief.’

‘Een bekeerde dief, volgens haar laatste brief,’ zei Ember. Haar vader had die laten rondslingeren, zoals hij met de meeste dingen deed. ‘Ze gaf haar erewoord dat ze niets meer heeft gestolen sinds ze op Antarctica is.’ Stiekem vond Ember dat dat erewoord niet veel voorstelde, want er viel toch niets te stelen op Antarctica? Maar haar tante klonk heel aardig, ook al had ze idioot veel uitroeptekens gebruikt.

‘Ze is toch niet bang voor me, hè?’ vroeg Ember.

‘Helemaal niet,’ stelde haar vader haar snel gerust. ‘Ze weet dat je niet zo bent als in de verhalen.’

Ember kauwde op haar lip. Men zei dat draken bloed-dorstig en dodelijk waren; ze jaagden voor hun plezier en scheurden hun slachtoffers vaak aan stukken. Ze was blij dat zij niet zo was, ook al begreep ze niet waarom. Haar vaders betovering had haar uiterlijke verschijningsvorm veranderd, maar niet haar ware aard. Haar gebrek aan interesse in het eten van mensen en andere draakse bezigheden was net zo’n raadsel voor haarzelf als voor haar vader, al mijmerde hij vaak dat niemand echt wist hoe draken zijn. Vuurdraken waren uitgestorven. Zij was de laatste.

Ember voelde een bekende steek, als een echo uit een halfvergeten droom. Ze zou doodsbang zijn als ze een draak zou tegenkomen. Maar toch fluisterde altijd iets in haar: wie waren ze? En: wie ben ik?

Ze sloeg haar armen om Puff heen. ‘Staart!’ piepte de kat.

Haar vader kneep even in haar schouder. ‘Lieverd, je hoeft nergens naartoe. Ik werk nog steeds aan een manier om dit te laten ophouden. Ik weet zeker dat ik er bijna ben.’

Ember onderdrukte een zucht. Haar vader probeerde al jaren te zorgen dat ze niet meer in brand zou vliegen, maar hoeveel magie hij ook gebruikte, het lukte niet. De fout in de oorspronkelijke betovering was moeilijk te vinden. Er waren wel meer dingen mis met die betovering. Zoals Embers vleugels, die om een of andere reden weigerden mee te veranderen met de rest van haar lijf. De eerste paar dagen was ze een baby met vleugels geweest, wat niet zo goed was gevallen bij de vroedvrouw die haar had onderzocht. Haar vader had geen manier kunnen vinden om de eerste

betovering te verbeteren. In plaats van haar terug te veranderen in een draak (wat hij ook niet voor elkaar kreeg), had hij dus nog een betovering toegevoegd, die haar vleugels onzichtbaar maakte. Maar ze zaten er nog wel en daarom moest ze groepen mensen en omhelzingen van onbekenden altijd vermijden – al was Ember daar toch al niet dol op.

‘Genoeg gepraat,’ zei haar vader. ‘Laten we van dit dak af gaan voordat de bibliothecarissen stampij gaan maken.’

Ember volgde hem naar de grond. Haar gedachten telden. In haar buik ontstond een zwaar soort vastberadenheid. Als haar vader niets wilde doen om zichzelf tegen haar te beschermen, zou ze het zelf moeten doen. Ze zou er hoe dan ook voor zorgen dat ze nooit meer in vlammen zou uitbarsten.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Ember and the Ice Dragons*

Verschenen bij Balzer + Bray, an imprint of HarperCollins Publishers

© 2019 Heather Fawcett

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: Matt Rockefeller

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5120 0 (e-book 978 90 261 5121 7)

NUR 283, 284